

Arrest

nr. 95 407 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 september 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2001 is verzoekster in België binnengekomen, in het bezit van een studentenvisum. Zij is in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) geldig voor de duur van haar studies.

Op 11 juli 2007 is aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Tegen voormeld bevel dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is bij arrest nr. 5948 van 18 januari 2008 verworpen.

Op 4 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemeente neemt vervolgens de beslissing waarbij de voormelde aanvraag niet in overweging is genomen.

Op 31 maart 2008 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 28 januari 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 19 augustus 2009 legt verzoekster te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer D. K., die van Angolese nationaliteit is en een wettig verblijf heeft in België.

Op 12 december 2009 dient verzoekster bij de stad Antwerpen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is niet in overweging genomen bij beslissing van 4 november 2010.

Op 14 mei 2010 krijgt verzoekster samen met de heer D. K. een kind: O. K.

Op 27 mei 2011 dient verzoekster bij de stad Aalst een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 14 november 2011 onontvankelijk verklaard. Op 5 december 2011 is aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Deze beslissingen worden ingetrokken op 27 december 2011.

Op 2 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 27 mei 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Op 19 maart 2012 is aan verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Tegen deze beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die nog hangende is en gekend is onder rolnr. 94 484.

Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M(...), L(...), attaché wordt aan

de genaamde B(...) T(...) geboren te Kinshasa, op (...) die de Congolese (Dem. Rep.) nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjecho-Slowakije, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale tewerkstelling

PV nr OU. (...)/12 van de politie van Brakel

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr OU. (...)/12 opgesteld door politie van Brakel

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland,

Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor illegale tewerkstelling, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Hoewel hij/zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij/zij opnieuw zijn/haar toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is in illegaal verblijf en is op heterdaad betrapt voor illegaal tewerkstelling.

PV nr OU.(...)/12 van de politie van Brakel"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/82, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet dient verzoekster, wanneer zij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing; zij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend andermaal de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen. Verzoekster heeft reeds op 1 oktober 2012 een schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd bij uiterste dringende noodzakelijkheid. In afwijking van het vierde lid van artikel 39/82, § 1 van de vreemdelingenwet, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat verzoekster nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* blijkt uit het arrest nr. 89 130 van 4 oktober 2012 van de Raad dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen omdat niet werd voldaan aan de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals bepaald in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet zodat de thans voorliggende (opeenvolgende) vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel niet ontvankelijk is.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet die het volgende bepaalt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”. Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel geven om het grondgebied te verlaten indien betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist niet dat zij niet over de vereiste documenten beschikt. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan haar geen voordeel opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders kan dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster in principe geen belang aantoonde bij onderhavig beroep.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 van het EVRM. Zij meent dat *“de rechten op eerbied voor het privéleven”* slechts kunnen worden aangetast met het oog op door het *“EVRM opgesomde doeleinden”*. Zij betoogt dat het de bedoeling is van verweerder haar de erkenning van ‘om het even welk’ verblijfsrecht te weigeren. De bestreden beslissing zal ertoe leiden dat ze gescheiden van haar partner en kind zal moeten leven, hetgeen een onevenredige schade toebrengt aan haar gezinsleven. Ook de *“bescherming geboden aan”* haar partner en kind, die gerechtigd zijn op een gezinsleven in België, wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die handelt over de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, toont zij geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Waar verzoekster stelt dat het de wil is van verweerder om haar om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dat deze wil een inmenging vormt in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan zij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de aanspraak die verzoekster zou maken op enige vorm van verblijfsrecht in België. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster

een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl zij sinds 11 juli 2007 op illegale wijze verblijf houdt in België en op 19 augustus 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoekster, op het ogenblik van de bestreden beslissing, verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum, dat zij op heterdaad werd betrapt op tewerkstelling zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart en dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is. Uit het administratief dossier blijkt niet - en verzoekster geeft dit ook niet te kennen - dat zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 10 *juncto* artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. De argumenten van verzoekster missen dan ook relevantie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij in 2009 een samenlevingscontract heeft afgesloten met de heer K, die legaal in België verblijft. Bij het verzoekschrift voegt zij een bewijsstuk waaruit het legale verblijf van de heer D. K. blijkt, alsook diens Angolese nationaliteit. Uit het stuk 3 dat als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat de verzoekster op 19 augustus 2009 een verklaring heeft ondertekend betreffende de wettelijke samenwoning met de heer D. K. Verzoekster zet eveneens uiteen dat zij samen met de heer D. K. een kind heeft, O. K, geboren te Jette op 14 mei 2010 en dat het gezin samen verblijf houdt op het adres van de heer D. K. Bij het verzoekschrift voegt zij stukken waaruit de afstammingsband tussen haar en haar kind O. K. blijkt en waaruit tevens blijkt dat de heer D. K. de vader is. In het administratief dossier is eveneens een erkenningsakte van het kind O. K. terug te vinden, waaruit eveneens de afstammingsband tussen de betrokkenen blijkt. Daarnaast voegt verzoekster ook een recent uittreksel uit het vreemdelingenregister waaruit blijkt dat zij sedert 27 december 2011 op het adres van de heer D. K. verblijft en waaruit tevens blijkt dat het kind sedert zijn geboorte op het adres van zijn vader verblijft. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is voldoende aangetoond.

Wat de inmenging in het gezinsleven betreft

De Raad wijst er op dat de hier voorliggende zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het familieleven geschonden wordt, maar dat zij ook een zaak van immigratie en openbare orde betreft. Reeds op 11 juli 2007 werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl haar verklaring van wettelijke samenwoning en de geboorte van haar kind dateren van na het bevel. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat aan verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster door de politie van Brakel op heterdaad werd betrapt op illegale tewerkstelling en er wordt gesteld dat deze feiten strafrechtelijk kunnen worden vervolgd. Dit maakt het ook een zaak van openbare orde.

De Raad merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner en haar kind zal worden gescheiden. De bestreden beslissing gaat immers niet gepaard met een inreisverbod. Verzoekster dient evenwel tijdelijk het land te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de loutere affirmatie "*in casu is niet voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM*". Zij toont evenwel geenszins aan dat een desgevallend tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou teweegbrengen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen verstoort het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De verzoekster toont bovendien nergens aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar partner en haar zoon - al dan niet tijdelijk - in haar land van herkomst te verblijven. Zij brengt evenmin enig element aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16). De grief dat haar partner en kind gerechtigd zijn op een 'normaal' gezinsleven in België doet geen afbreuk aan het voorgaande. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3 Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing haar verblijfssituatie kan wijzigen en haar enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN